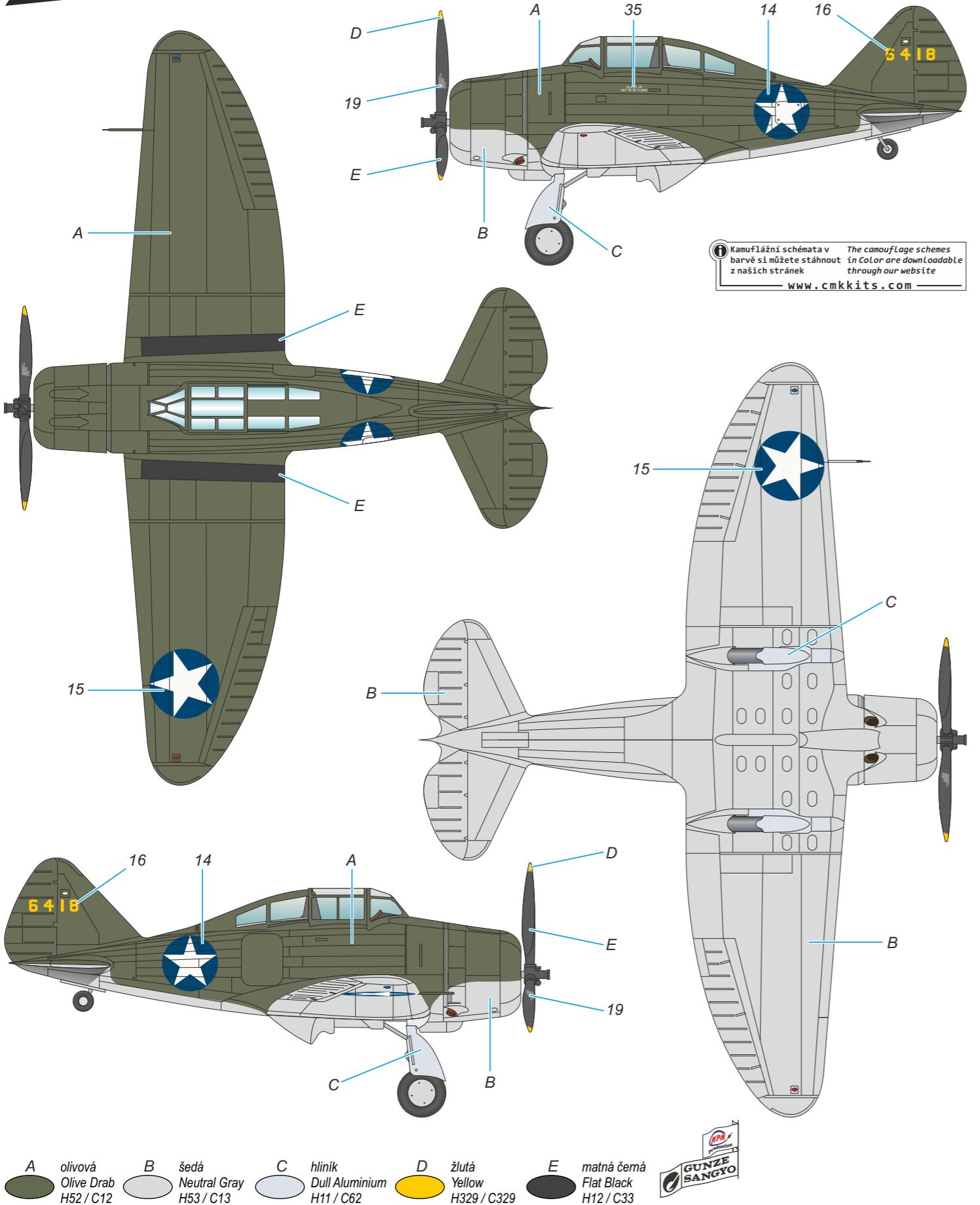

Seversky P-35, sér.č. 36-418, s demontovanými zbraněmi a pro zastaralost využíván již jen k výcviku na letišti Chanute Field, Illinois, USA, v roce 1943.

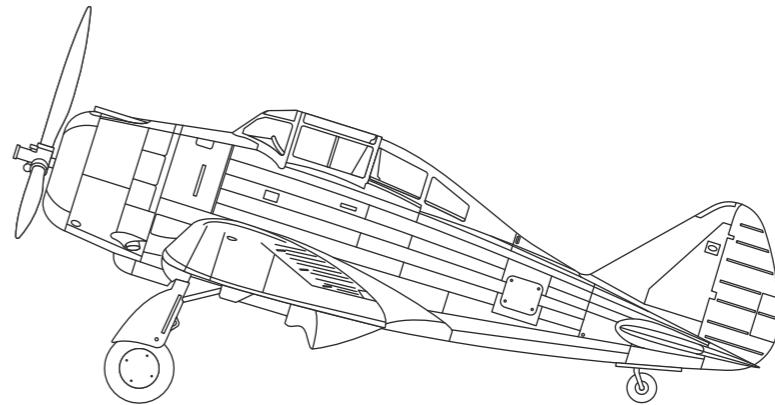
Seversky P-35, Ser.No. 36-418, declared obsolete and having its guns removed was assigned to one of the school squadrons at Chanute Field, Illinois, USA, 1943.

CAMO. D

SH72262 Seversky P-35 War Games

**special
HOBBY**
1/72

P-35 "War Games and War Training"

(GB)

Fighter bi-planes prevail in both US Army and US Navy air forces in the beginning of 1930s. The twin-engine monoplane bombers designed in that time reached higher speeds. In the same time in Europe the rearmament of the Germany was in its beginning and it brought new phenomenon cantilever low wing monoplane fighters with retractable undercarriage. New European designs, such as Hurricane, Spitfire, Bf 109 or MS-406 surpassed anything that flew in USA up to that time. In 1934 new fighter competition was issued by US Army Air Corps High Command. Several companies entered this competition, but the final duel for the largest US Army Air Corps contract ever for single type was fought between Seversky and Curtiss companies. Alexander Seversky entered the competition with SEV-2XP machine. This aircraft was derived from the SEV-3 floatplane. Quite unhappy was a fact that this aircraft was a double seater with fixed landing gear, which basically disqualified this aircraft. Nevertheless, during the ferry flight to Wright Field for military trials the aircraft crashed. This accident postponed the trials and Seversky had time for modifications. In short time the machine was modified to single seater designated SEV-1XP with undercarriage also modified to retractable. Due to the rearward retracting the wheels were stowed in big covers. This characteristic feature remained same for all P-35 series. SEV-1XP was compared to the Curtiss model 75. During the trials the current Wright R-1820-39 engine was exchanged for Pratt & Whitney R-1830-9 engine. In June 1936 SEV-1XP in this configuration became the winner. But only 77 machines were ordered under designation P-35. Due to the deterioration of Europe's situation, where among others Civil War in Spain broke out, US Army Air Corps uphold additional order for 220 new fighters. But they also enforce the new round of trials to be held between Seversky and Curtiss machines. This second round was predominantly won by Curtiss with its improved model 75 and subsequently received order for 220 machines designated P-36. Therefore Seversky turned his attention to foreign customers. Thanks to the European demonstrations of the improved EP-1-68 machine, Sweden ordered the machine with factory designation EP-1-106 and assigned it military designation J-9. Compared to P-35, the new EP-1-106 featured lengthened fuselage and heavier armament. In total, Sweden placed three orders for 120 machines with only 60 machines reaching Sweden, eventually. The latter were supplied by Republic Company. Due to poor economic results the Board repealed A. Seversky from the presidential post on October 13, 1939 and transformed the company into Republic Aviation Corporation. Though remaining 60 machines were produced they were seized by US Government due to the imminent war conflict (Sweden didn't receive any Vultee Vanguards but received all except 2 SEV-2PA double seaters; these were used in USA as trainers and designated AT-12). The production P-35s were initially assigned by USAAC to 1st Pursuit Group based at Selfridge Field in Michigan. Later on, during rapid development in USAAC when new units were organized, P-35s were re-assigned to six different fighter units. Though P-35s were obsolete even before USA entered the war, they served on the US mainland until the final Japanese surrender in 1945. In the beginning P-35s served for pilots' training, later many of them served as aid for mechanics. Unlike pilots, mechanics didn't like these machines at all mainly due to the integral wing fuel tanks' leakage. J-9s were in Sweden assigned to Fighter Wing 8 that protected Stockholm. Subsequently, rests of J-9s were assigned to other units as trainers and reconnaissance aircraft. The last machines were withdrawn from service in 1954.

The seized, originally Swedish J-9 were designated P-35A. Most of P-35As were ferried to Philippines and assigned to 34. FS. The rest of them that remained in USA served for training purposes. Some sources state that 6 machines were delivered to Equator.

P-35 / P-35A

Wingspan: 10.97 m / 10.97 m, Length: 7.67 m / 8.18 m, Max. Speed: 452 kmh / 499 kmh, Service Ceiling: 9,327 m / 9,571 m, Range: 1,860 km / 1,529 km, Armament: one 7,62 mm + one 12,7 mm machine guns / two 7,62 mm + two 12,7 mm machine guns (J-9 armament: two 7,9 mm + two 13,2 mm machine guns)

(CZ)

Na začátku třicátých let minulého století kralovaly v americkém armádním i námořním letectvu stíhací dvoumotorové bombardéry vzniklé ve stejné době dosahovaly vyšších rychlostí. V Evropě se v té době rozvíjalo znovuvzbrojení Německa a s tím souvisejí vznik nového fenoménu samonosného stíhacího dolnoplošníku se zatahovacím podvozkem. Nové připravované evropské konstrukce jako Hurricane, Spitfire, Bf 109 či MS-406 překonávaly vše, co v USA létalo. V roce 1934 vypsal proto velení US Army Air Corps soutěž na novou stíhačku. Do té se přihlásilo několik firem, ale konečný souboj o do té doby největší zakázku na jeden typ letadla po US Army Air Corps se odehrál mezi firmami Seversky a Curtiss. Alexander Seversky do soutěže přihlásil stroj označený SEV-2XP. Ten vycházel z třímištěho plovákového stroje SEV-3. Pikanterní bylo, že to byl dvoumístný stroj s pevným podvozkem a to jej v podstatě vyřazovalo ze soutěže. Při letu k vojenským testům na Wright Field však stroj "havaroval". To vedlo k odložení testů a dalo firme čas na úpravy. Ta ve velmi krátké době stroj přepracovala na jednomístný, označený SEV-1XP. Podvozek byl přepracován na zatahovací. Vzhledem k tomu, že se kola zatahovaly dozadu, kryly je výrazně kryty. To zůstalo charakteristickým rysem prakticky celé řady P-35. SEV-1XP byl porovnáván s modelem 75 firmy Curtiss. Během testů došlo k výměně typu motoru, místo R-1820-39 firmy Wright byl namontován R-1830-9 Twin Wasp od Pratt&Whitney. V této podobě se v červnu 1936 stal SEV-1XP vítězem soutěže. Bylo objednáno ale jen 77 kusů s označením P-35. Vzhledem k zhoršující se situaci v Evropě, kde mimo jiné vypukla občanská válka ve Španělsku, prosadilo US Army Air Corps další objednávku na 220 kusů nových stíhaček. Prosadilo ale nové kolo porovnání strojů Seversky a Curtiss. Toto druhé kolo ale vyhrálo s převahou Curtiss s vylepšeným modelem 75 a dostal objednávku na 220 ks strojů P-35. Seversky se proto zaměřil na zahraniční zakázky. Díky předvídavému vylepšenému stroje EP-1-68 v Evropě objednalo Švédsko verzi s továrním označením EP-1-106 a švédským vojenským J-9. Oproti P-35 měl nový EP-1-106 prodloužený trup a zesílenou výzbroj. Výše celkem tři objednávky dosáhla 120 ks, do Švédské dorazilo jen 60 ks. Ty navíc dodávala firma Republic, díky špatným hospodářským výsledkům akcionáři sesadili na valné hromadě 13. října 1939 A. Severskyho z postu prezidenta společnosti a firmu transformovali na Republic Aviation Corporation. Zbylých 60 ks bylo vyrobeno, ale zabavila americká vláda kvůli hrozícímu válečnému konfliktu (Švédsko také nedostala až na 2 ks objednané dvoumístné SEV-2PA, sloužily v USA jako AT-12 a žádné Vultee Vanguard).

Sériové P-35 zařadilo USAAC nejprve k 1st Pursuit Group sídlící na letišti Selfridge Field v Michiganu.

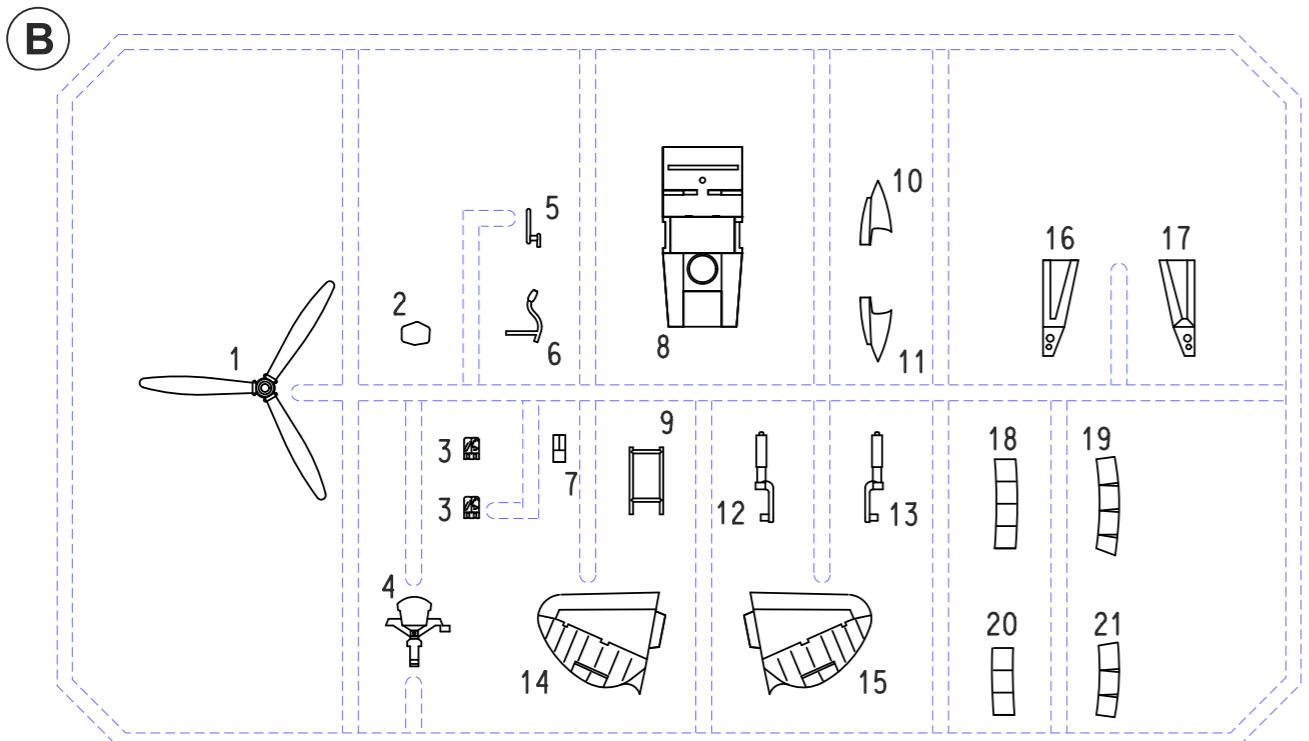
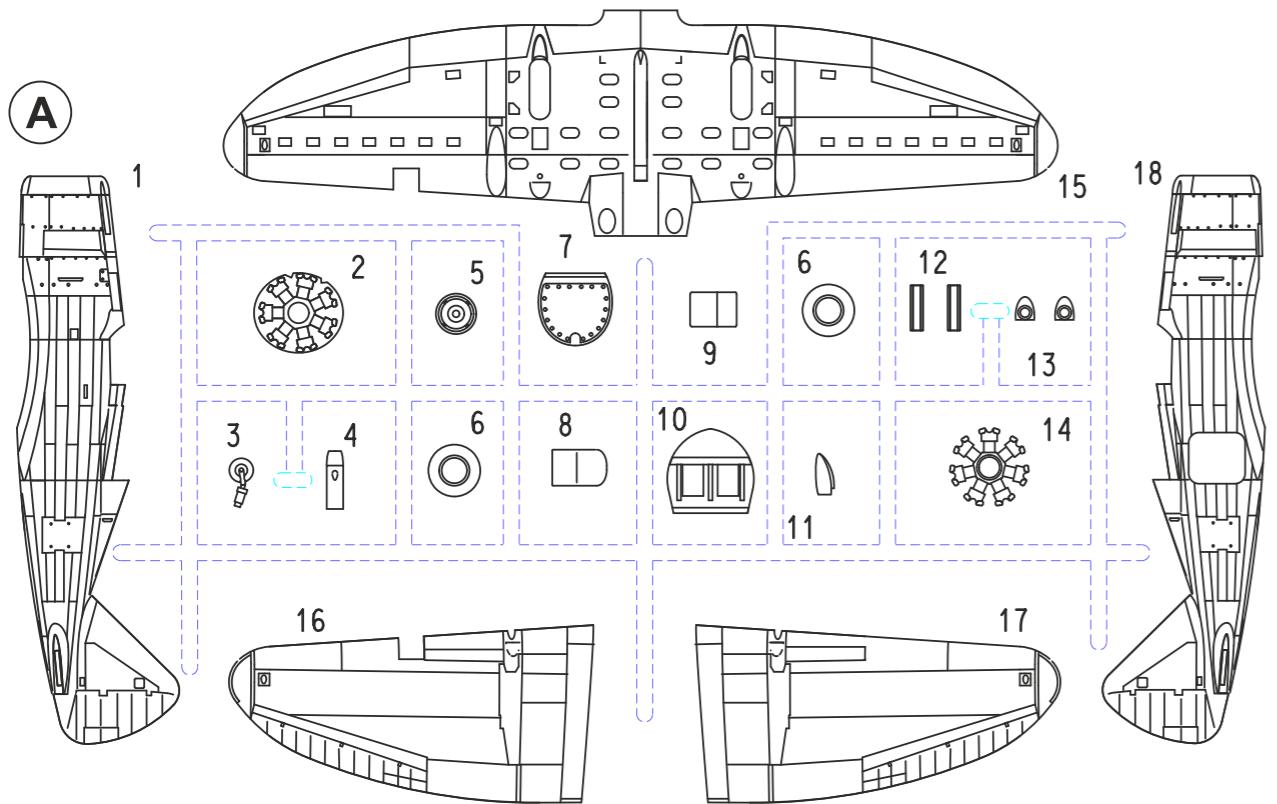
Později, během bouřlivého rozvoje USAAC a vzniku mnoha nových jednotek přerozdělilo P-35 šesti stíhacím skupinám. Přestože byly P-35 zastaralé již před vstupem USA do války, sloužily na americké půdě až do japonské kapitulace v roce 1945. Zpočátku sloužily k výcviku pilotů, později jich mnoho skončilo jako pomůcka pro mechaniky. Tí je na rozdíl od pilotů příliš nemilovali, hlavně díky unikajícímu palivu z křidla, které tvorilo integrální nádrž.

Švédské J-9 dostalo stíhací křídlo 8, které mělo na starosti ochranu Stockholmu. Postupně je dostávaly další jednotky s přesunem J-9 k výcviku a průzkumu. Poslední byly vyráběny v roce 1954.

Zabavené původně švédské J-9 dostaly označení P-35A. Většina P-35A byla přesunuta na Filipíny a tam jim byla vyzbrojena 34. FS. Zbylé zůstaly v USA a sloužily k výcviku. Některé prameny uvádějí, že 6 ks se dostalo do Ecuadoru.

TTD P-35 / P-35A

rozpětí: 10,97 m / 10,97 m, délka: 7,67 m / 8,18 m, max. rychlosť: 452 km/h / 499 km/h, dostup: 9 327 m / 9 571 m, dolet: 1 860 km / 1 529 km, výzbroj: kulomet 1x 7,62 mm + 1x 12,7 mm / kulometry 2x 7,62 mm + 2x 12,7 mm (výzbroj J-9: kulometry 2x 7,9 mm + 2x 13,2 mm)

PUR Parts (PUR1-PUR4)

PUR1 PUR2
PUR3
PUR4

CLEAR Parts (CP)

CP1 CP2 CP3 CP4 CP5

PHOTO-ETCHED Parts (L1-L24)

FILM

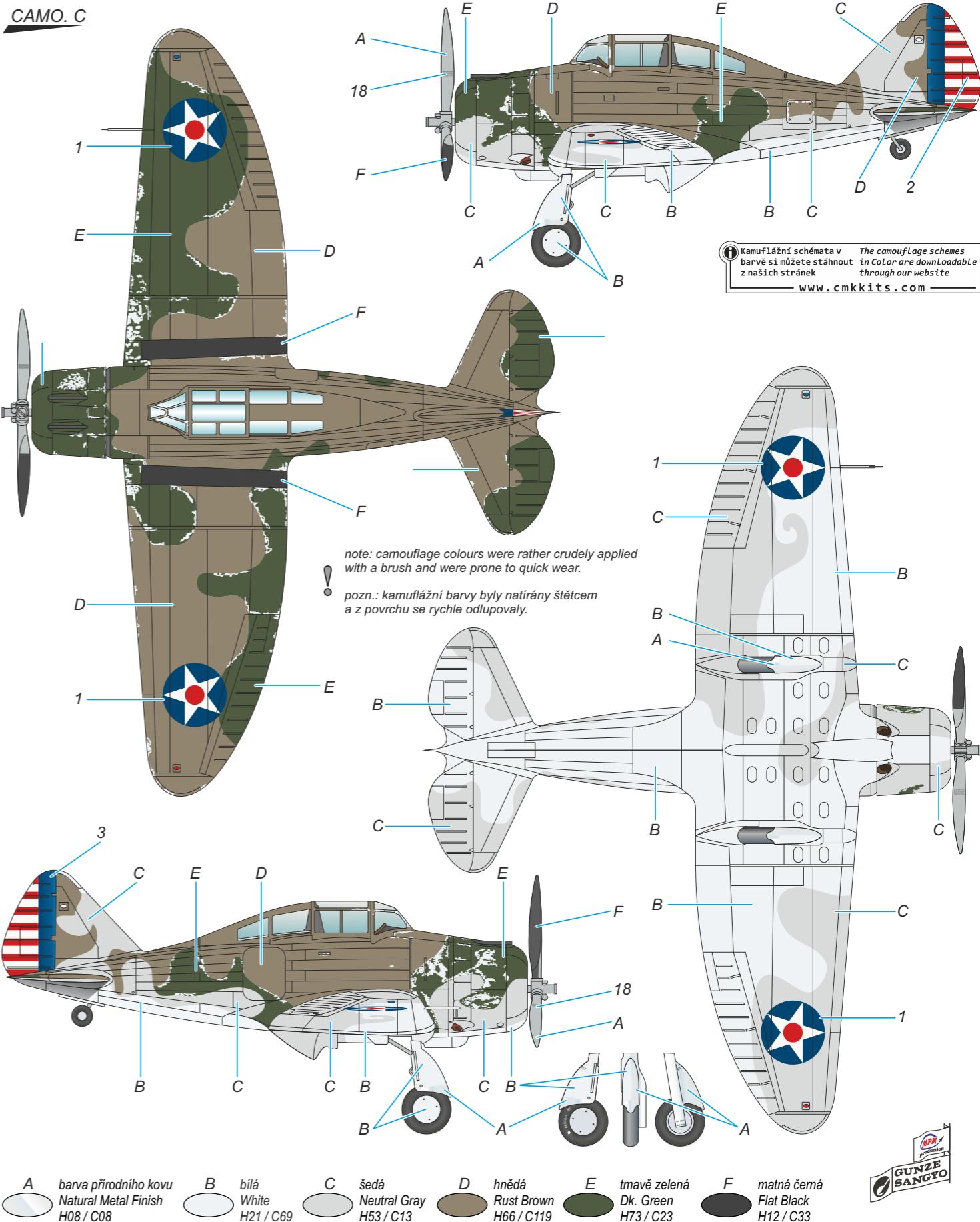
SH72237 P-35A
SH72237 P-35A
Special Hobby 1/72

Seversky P-35, Bolling Field, Washington D.C., USA, leden 1940. Letoun byl kamufován a účastnil se společného cvičení pozemních a leteckých sil.

Seversky P-35, no. unknown, Bolling Field, Washington D.C., USA, January 1940. Camouflaged for 1940 joint air-ground maneuvers.

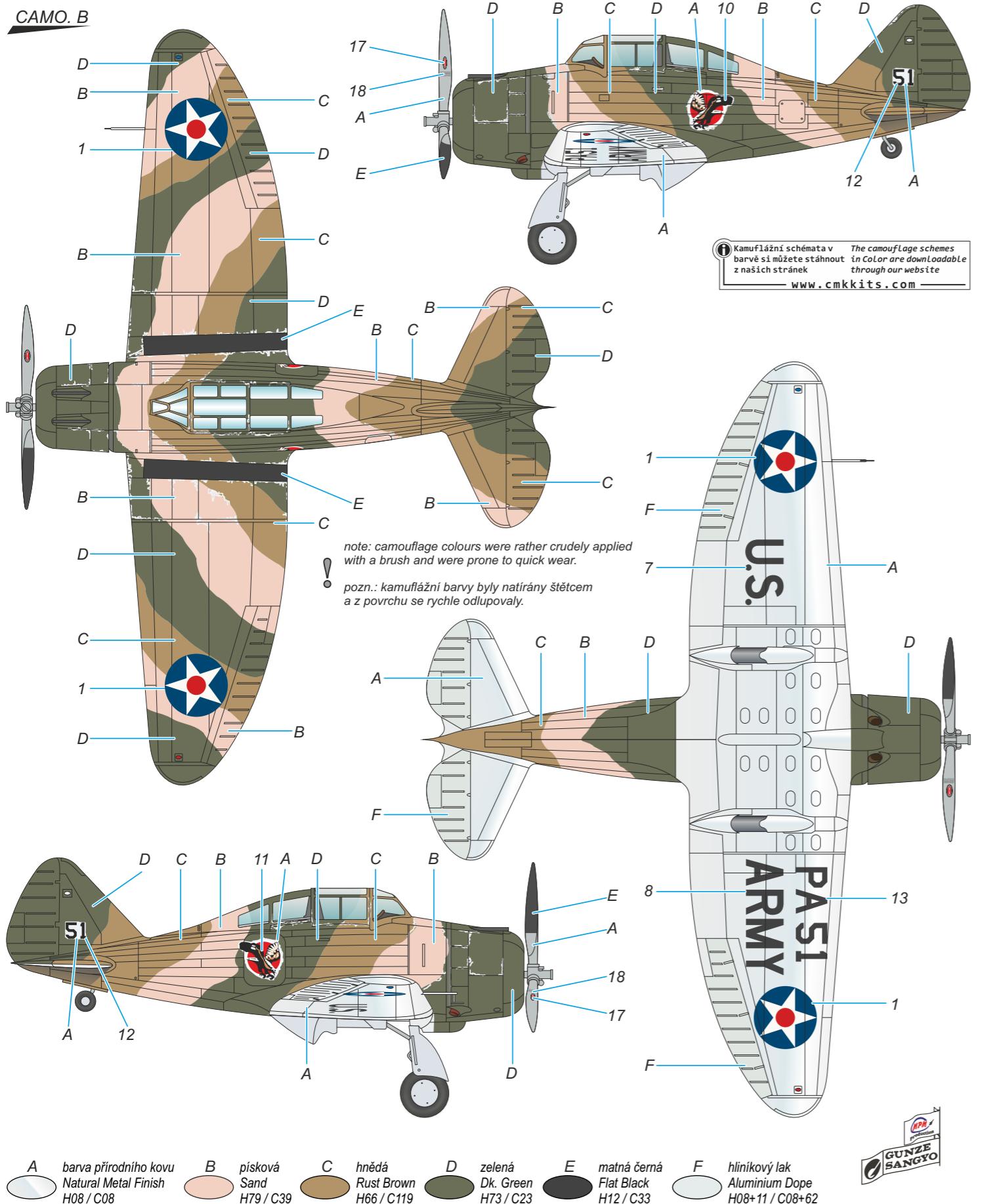
Kamufláže jsou pouhými rekonstrukcemi založenými na dobových snímcích.

Camouflage schemes are mere reconstructions based on available photos.

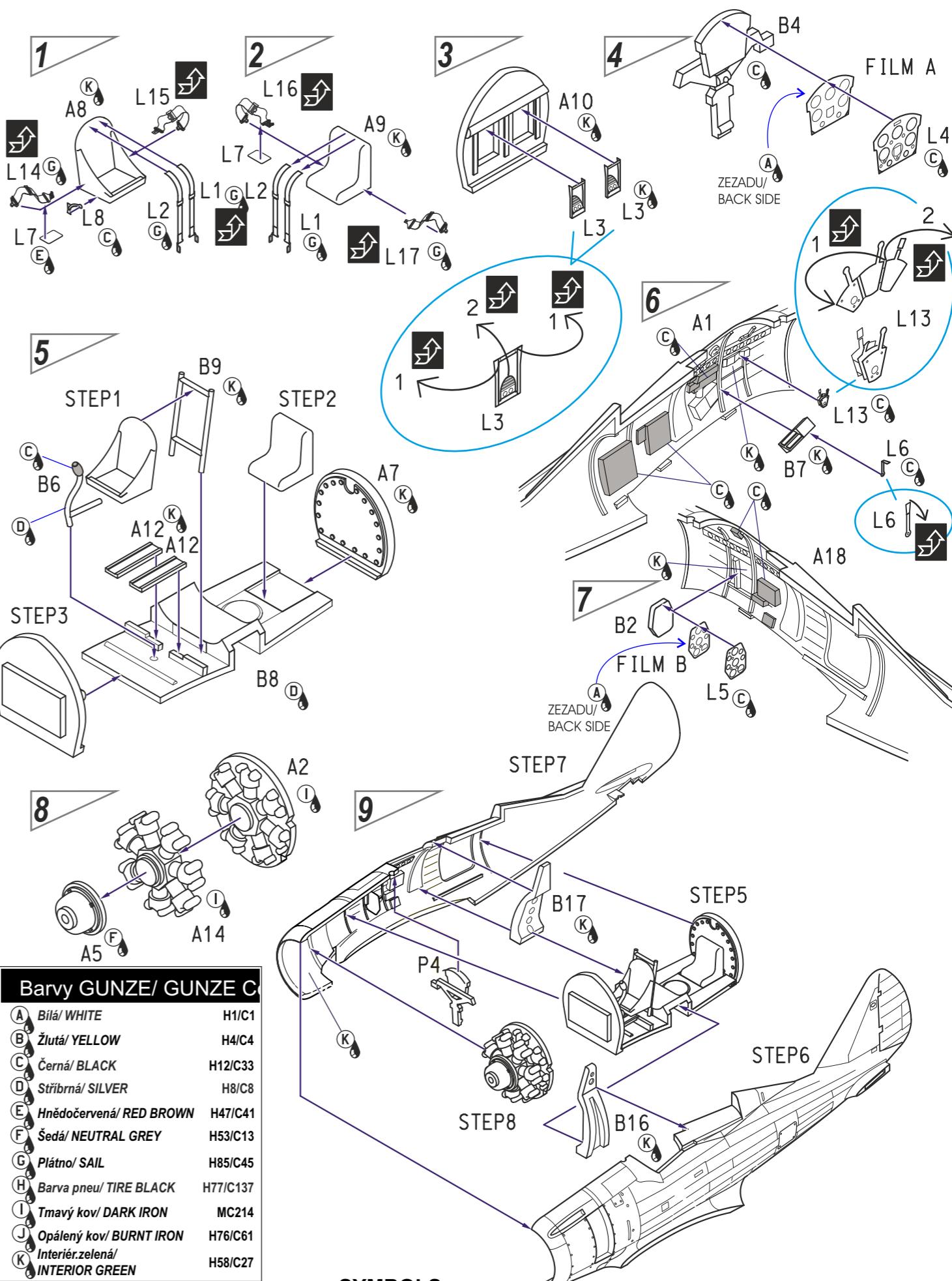
Seversky P-35, No.51, 27. stíhací squadrona, Pope Field, Severní Karolína, USA, v experimentální dočasné kamufláži, počátek 40.let.

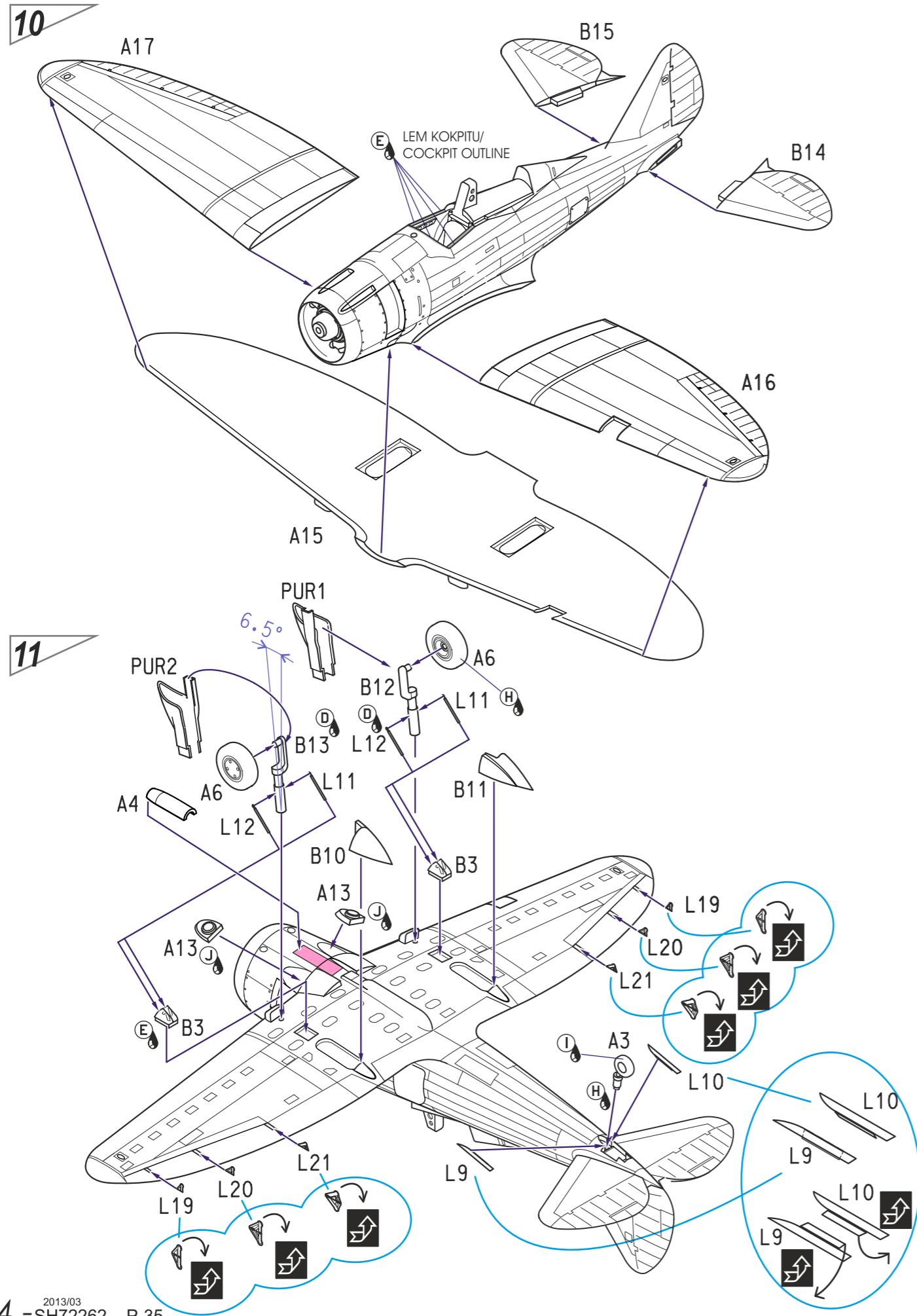
Kamufláže jsou pouhými rekonstrukcemi založenými na dobových snímcích.

Seversky P-35, No.51, 27th Pursuit Squadron, Pope Field, North Carolina, USA, in 1940s experimental temporary camouflage.

Camouflage schemes are mere reconstructions based on available photos.

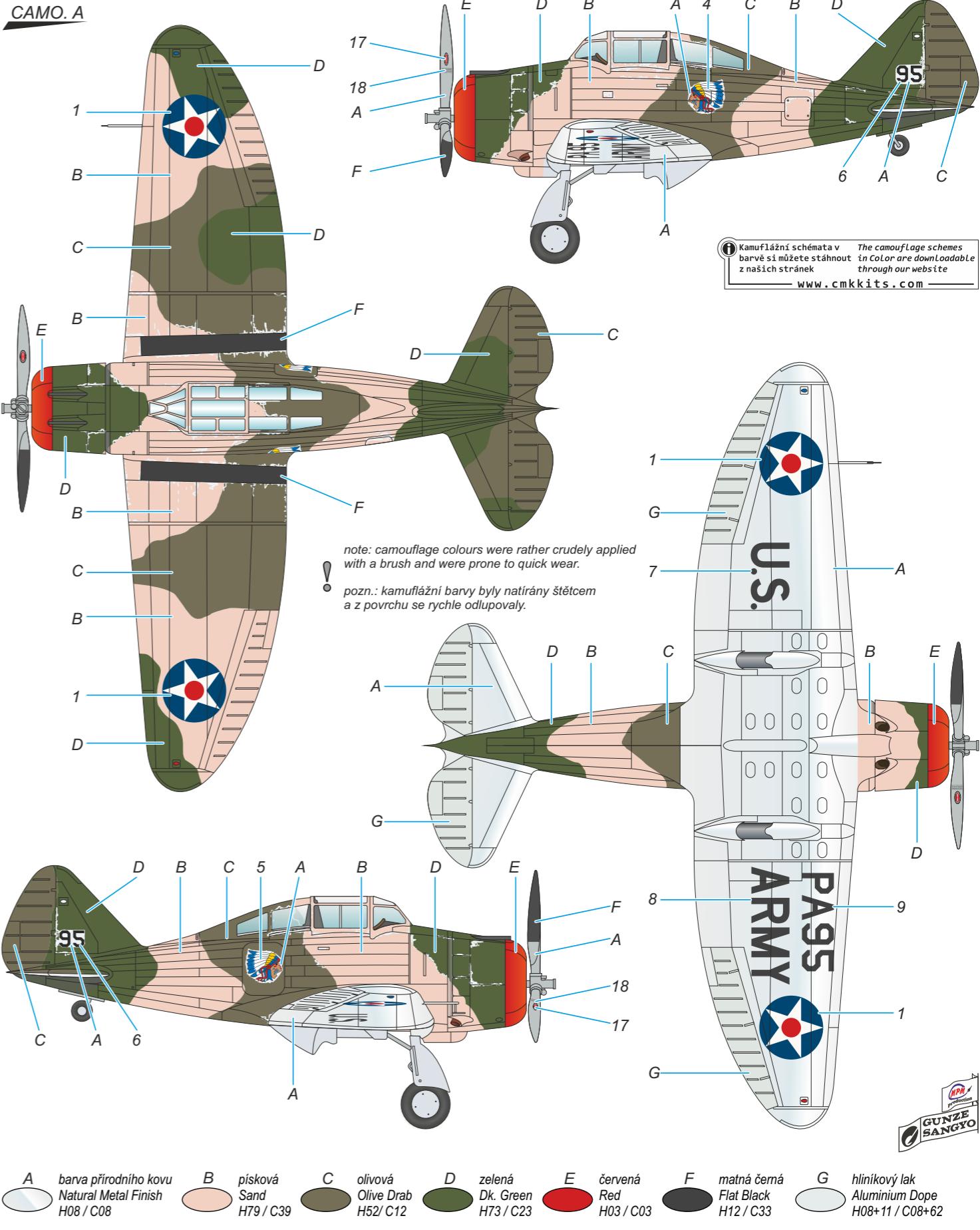

Seversky P-35, č.95, 94. stíhací squadrona, Pope Field, Severní Karolína, USA, nesoucí experimentální a nepříliš trvanlivou kamufláž vodou ředitelnými barvami, ve které se začátkem 40.let účastnil válečných her.

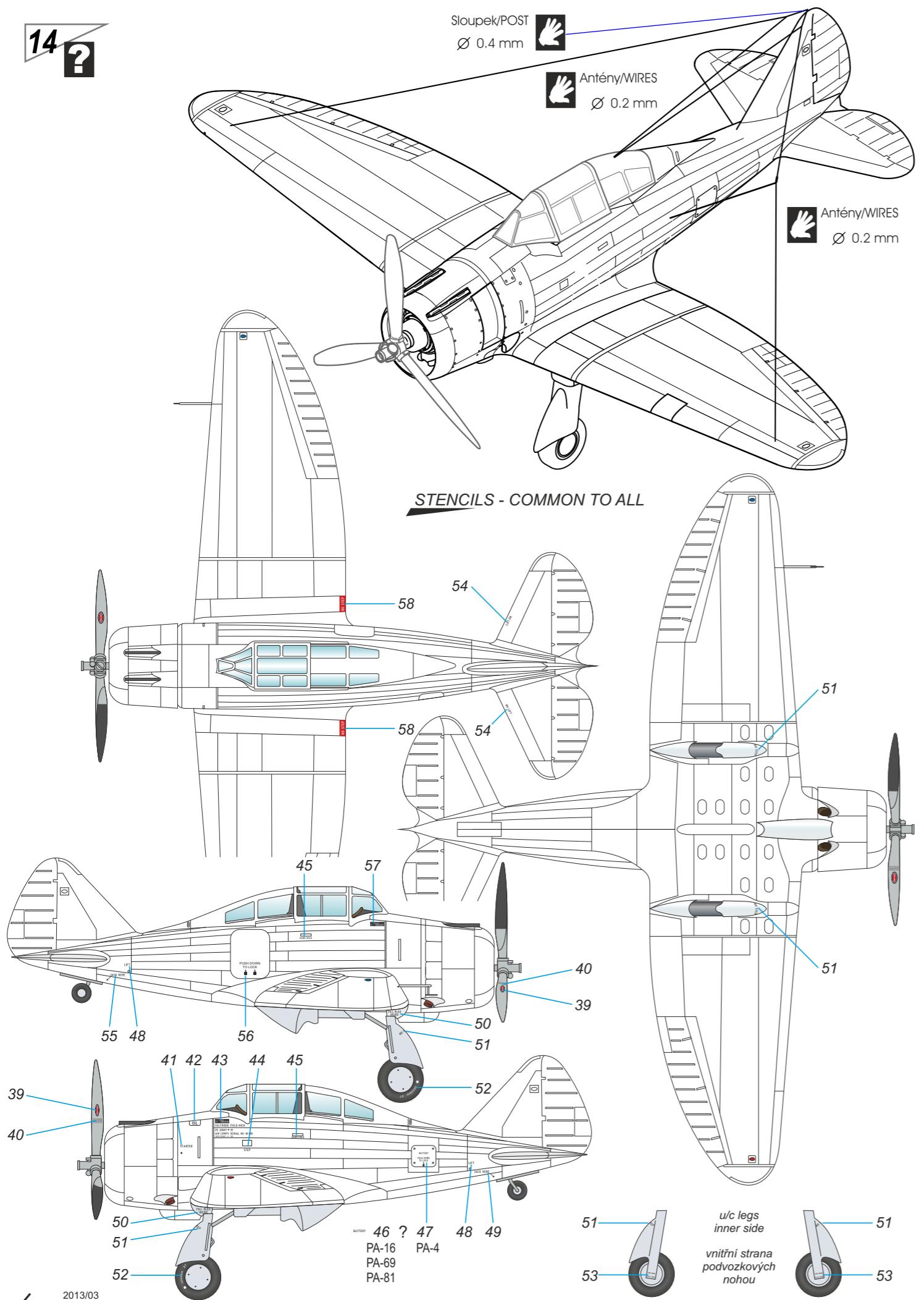
Kamufláže jsou pouhými rekonstrukcemi založenými na dobových snímcích.

Seversky P-35, No.95, 94th Pursuit Squadron, Pope Field, North Carolina, USA, in experimental temporary water-based camouflage for 1940s war games exercises.

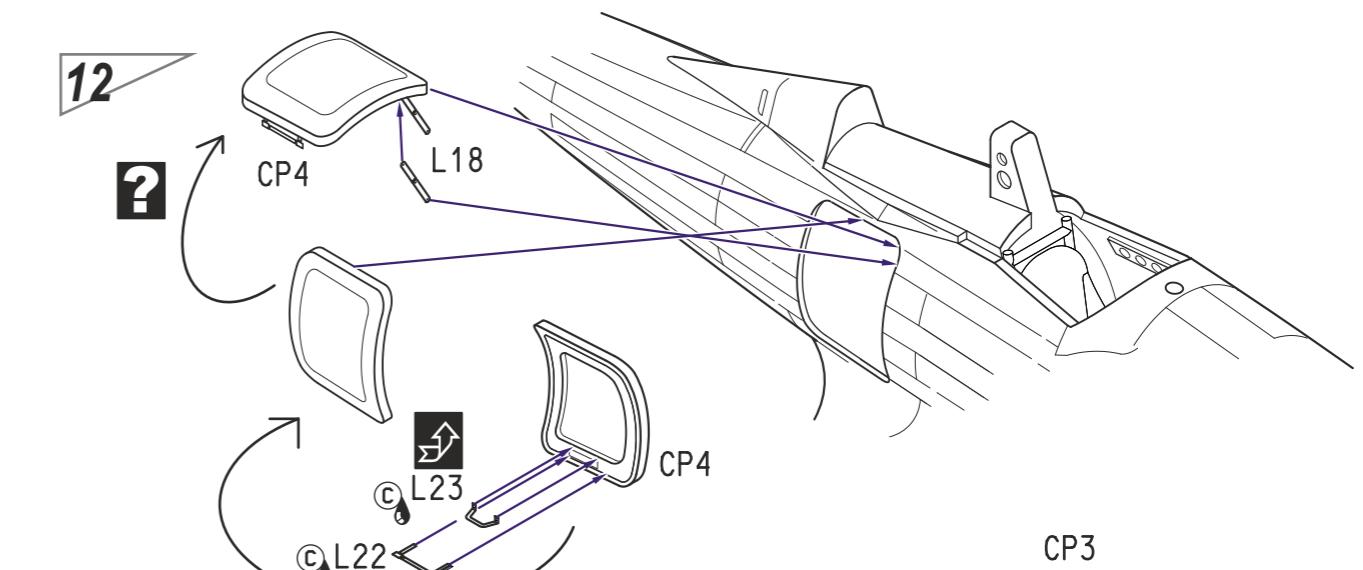
Camouflage schemes are mere reconstructions based on available photos.

14?

12?

13?

